

Dat stralende licht

De dag was bijna ten einde toen de storm los barstte. Tot mijn teleurstelling zag ik dat de planten waar ik zoveel van hield door de striemende regen tegen de grond werden geslagen. Een bloem in het bijzonder trok mijn aandacht. Die middag nog had ik haar schoonheid bewonderd, maar nu stampte de regen op haar lieflijkheid en viel er van haar pracht nauwelijks nog iets te bespeuren. De bloem lag voorover gebogen tegen de modder en haar blaadjes waren vuil en gesloten. Ik zuchtte toen ik me realiseerde dat ik misschien wel een heel jaar zou moeten wachten voordat ik haar weelde weer zou kunnen aanschouwen.

De volgende dag was de storm voorbij. De zon klom al vroeg naar de hemel en het morgenlicht overgoot de wereld met haar weldadige stralen. Ook mijn bloem werd door het flonkerende frisse licht overgoten. Ik keek ademloos toe hoe de bloem zich uitstreckte naar het licht en het opnam, zoals een dorstige reiziger zich te goed doet aan het water uit een weldadige bron in het midden van een droge woestijn.

Er was contact. Er was gemeenschap tussen het licht en mijn bloem. Een hemelse ontmoeting. Mijn bloem werd vervuld met nieuwe kracht, die zelfs doordrong tot in de kleinste deeltjes van de bloem. De meeldraden, de stengel, de kelk en de blaadjes, alles werd vervuld van de levengevende kracht van het licht.

En terwijl ik er naar keek zag ik dat de bloem zich weer oprichtte. De blaadjes gingen opnieuw open en ze strekten zich uit naar de hemel in volle overgave aan de Schepper. De schoonheid van weleer was teruggekeerd en ik vond dat de bloem zelfs mooier was dan eerst.

Eigenlijk was het een klein wonder. Een kleine, zwakke bloem, ontdaan van haar hemelse glorie en omringd door modder en aardse onverschilligheid, richtte zich weer op na een ontmoeting met het licht.

Hoe dat precies werkt kan ik je niet vertellen. Dat is ook niet zo belangrijk, maar vast staat dat ook onze levens, soms zo vertrappt door de wereldse stormen met hun duistere ontmoediging, zich weer zullen oprichten als we het hemelse licht van God in onze levens binnen laten. Het licht is er altijd, maar wij moeten ons er naar uitstrekken en dan verdwijnt de duisternis vanzelf.

Sta jij voor problemen en slaat de kille regen je in het gelaat? Dreigt de wereld je in zijn greep te krijgen en word je de grond ingeduwd? God leeft.

Door gemeenschap met Jezus stroomt Zijn levengevende licht je onzekere hart weer binnen en zul je weer stralen met een schoonheid die zo nodig nog mooier was dan die van gisteren.

(NAAR EEN ARTIKEL UIT STREAMS IN THE DESERT)